

november 2014

Pacifik 2014

Pacifik

1. november 2014, sobota

Yap - Filipini (5. dan)

Napovedan imava močan SW veter. Orcali bomo v 5 Bf. Če bomo lahko. Ampak. Napoved je spet drugačna od realnosti (kako dobro, da imamo meteorologe, dežurne krivce za slabo voljo!). Ponoči nama piha zahodnik in plujeva bolj proti jugu, dokler ne priplujeva do nasprotnega toka. Potem plujeva bolj proti severu. Zjutraj se veter za nekaj časa obrne in lepo jadrava proti cilju. Pa ne dolgo. Začnejo se nevihte, ena za drugo. Morje je grozno, valovi so popolnoma zmešani. Veter pa... no ja, veter je načeloma SW. Z dodatkom +/- 90 stopinj. In načeloma piha 12 vozlov. Z dodatkom +/- 10 vozlov. Neprijetno. Šele popoldan se zadeva toliko umiri, da ne nabijava v stoječe valove. Bomo videla, kaj bo prinesla noč. Malo sem utrujen, težko bom pokonci non-stop in ročno popravljaj smer. Ma, bom že nekako.

Srečujeva ribiče. Danes sem jih samo v okolici nekaj milj od Male naštel sedem. Eni so prav majčkeni, celo manjši od nas. In lovijo dobrih 100 milj od kopnega. Ponoči smo slabih 150 milj od kopnega srečali FAD (fish attracting device - karkoli to že je). Celo radarski odboj je imel in bil je osvetljen.

Kakorkoli, ker posadka marine nima časa za nas, se po novem dopisujem kar z gosti. Zmenil sem se, da mi bodo oni odprli vrata na vstopu. Ej, ej, moja draga Cheene, tudi za en dolar na uro je treba kaj narediti, veš. Marina ima namreč normalno zaprt vhod z wave breaker pontoonom, ki ga mora nekdo odmakniti, da se lahko vpluje ali izpluje. In Cheene ob nedeljah ne dela, je pri maši.

lady Korčula je peljala mimo naju; CRO zastave ni bilo videti ...no, filipinske tudi ne

Pacifik 2014

Filipini

2. november 2014, nedelja

Samal

Če izvezam, da sem single handed in sem celo noč dežural za krmilom in popravljal smer na avtopilotu, je bila noč čisto ok. Po zmešanem morju včeraj se je naredil sicer val, vendar urejen val. Tudi nevihte je zamenjala jasnina z luno, ki je vztrajno svetila do dveh. Veter je sicer pihal kot za stavo, se je pa ob treh umiril in ob zori sva zaokrožila Cape St. Augustine na Mindanau. Če sva imela zadnje dva dni orco sem upravičeno računal, da bova, ko barko obrneva za 90 stopinj, imela polkrmo. Tonček, sedi cvek. Nimaš pojma kako se računa. Z nami tudi veter obrne. Ko bi bila vsaj orca, točno v kljun ga imava. In tok tudi. Plimni tok je in sedaj pač teče iz zaliva v ocean. A-ja-ja-jaaah! Ko sem računal, da bom prepustil nadzor Vesni in šel spat. Nič od tega. Kasneje se sicer zadeve umirijo in lepo napredujeva po mirnem morju, tok je najin zaveznik (za oseko vedno pride plima).

Medtem, ko cikcakava med FADi, bankgasi (čolnički z ribiči) in hlodi se besno emajlirava z Westward II in vse je urejeno, da nam odprejo vrata v marino. Sporočiva ETA. 16H15 LT. In čakajo nas. Ma, to je pa kot v pravljici! Še hlovovino tile kljukci tukaj kar iz morja pobirajo, pri nas moraš imeti pa gozd, če jo hočeš pridelovati.

Lepo se privežemo, potem se pa začne. Vse mi lahko zrihtajo, celo nov antifouing, le logistika je porazna. "Vse zrihtamo" v prevodu pomeni "Vse si zrihtaj sam". Diesel - no problem. Le džerikene pobaši in pojdi na črpalko. Pol ure stran. Z avtom. Ki ga itak nimam. Ah, ja. No, sedaj sem utrujen, jutri začnem. Za začetek z brskanjem po internetu, da najdem akuje. Vsaj internet, upam, dela v redu.

Najprej pa večerja in po večerji v klubske prostore na pивce za živce in čvek s sosedi. Nimava pesosov, pa baje ni panike. Samo napišeš, kaj si vzel in ob odhodu plačaš. Temu smo včasih rekli na kredo. Lepo. Jutri pa do immigration. Ali pa pojutrišnjem. Customse in quarantine naj pa kar izpustiva, se ne ukvarjajo s takimi, kot smo mi. Hmmm... pri tej temi bom pa vseeno zaprosil za second opinion.

in končno marina z napisom v holivudskem stilu ; cel dan je bilo oblačno vreme z nekaj padavinami

3. november 2014, ponedelje

Samal

Končno spoznam Cheene. Vsi govorijo samo o njej, ko tema nanese na marino. In predstavljal sem si jo kot očarljivo mlado filipinsko dekle s prijetnim obrazom in še bolj prijetnimi oblinami. Pa ni čisto tako, hja. Zato pa postreže s kopico informacij, mislim da najbolj točnih od vseh. Za nameček še posodi nekaj denarja, da se lahko Vesna s taksijem odpelje do bankomata. Mora v šoping interneta. Marina ima sicer svoj internet, ki je zaščiten z res kompliciranim geslom, takim narejenim "by the book". Logično, saj je namenjen samo marinskim gostom. Manj logično je, da je modem obešen na steni in poleg modema naliman A4 list papirja z velikim napisom "Password" in onim kompliciranim geslom. In spet je potem logično, zakaj dela (neuporabno) počasi. Imajo paket z neomejenim dostopom, vendar z LTE hitrostjo je le prvi GB dnevno, dalje je pa GPRS. In 1 GB je običajno skurjen že ob osmih zjutraj. Danes sva tudi midva prispevala nekaj k temu, vse slike sva naložila za mesec in pol nazaj in s tem porabila 20% marinske kvote. V minutki. Stari mački predlagajo, da vstanem ob štirih zjutraj in delam, ker takrat internet dela hitro. Stari mački očitno ne morejo spati. Jaz lahko!

Vesna torej v pretep za internet. S seboj ima telefon in dokler internet na njemu ne bo delal, ne bo zapustila šalterja. Tako je bila odločena. Ampak. Zapusti ga, ker teta ne zna naštimat in gre k stricu na drug šalter. Ta ugotovi, da ima napačen paket in se vrne nazaj k teti. In teta nima drugih paketov in vrne denar. In gre k stricu, ki ugotovi, da je sedaj na začetku in

naj poskusi pri teti dva štuka nižje na tretjem šalterju, ker ona pa prodaja pravi paket. In ta druga teta nima pojma, kako se zadeva aktivira in jo pošlje nazaj k stricu. In stric potem končno (upajmo, da tudi dokončno) aktivira ta nesrečni net. Trije šalteri, na vsakem po več obiskov in - eno popoldne. Izbrali smo Smart, ker ima neomejeni 3G internet za 17 evrov mesečno. Globe, ima sicer 4G LTE, ki nese tudi do marine, pa ima ono zanko in uganko o 1GB max dnevno. Tako sedaj lahko downloadamo do mile volje. Če. Če ne bo omrežje prezasedeno. Bomo videli.

Jaz se odpravim do Kjartana, da se zmenim za dvig in antifouling. Nič ne bo. Naš grez je na ivici kaznenog in Malo lahko dvignejo samo nekaj dni na mesec ob spring high tide. Torej, ko jo dvignejo, mora zunaj počakati en mesec, da spet lahko zaplava. Če bi bila nuja, potem že, tako pa... Malezija vabi. Se pa zato menim (in še nič ne zmenim) za čiščenje barke (9 evrov na delavca na dan) in brušenje tika (dvojna dnevna cena, uff...). In galvaniziranje sidra in še kaj. Jutri mi pove, če bo možno. Sam pa preko neta in po raznih knjigah iščem akumulatorje in klepetam s sosedi, ko sprašujem za informacije. Kot sem se bal, to ne bo ravno tako enostavno, kot si vsi predstavljajo. Vprašanje, če bom v milijonskem Davau sploh našel ustrezne akumulatorje. Sicer bo potreben šipping iz Manile. Teden, dva...

Po večerji pa spet na pивce in na klepet. Pivo po pol evra v marinskem yacht clubu res nima smisla izpustiti zaradi (blesavih) prepričanj. Pa čeprav je tale yacht club le nekaj foteljev, en hladilnik in en zvezek kamor se vpiše kar se iz hladilnika vzame. Na nevarnem Mindanau, kjer vlada teror. Nekako si ne morem predstavljati, kako bi to špilalo v urejeno mirni Deželici. No, ko smo pa ravno pri Deželici: Cheene takoj poskoči, ko sliši besedo Slovenija. Ja, naš prvi marinski gost nasploh je bil iz Slovenije, Miran. In potem še Srečo s Ciao. Koliko pa vas je, Slovencev? Kaj naj ji odgovorim? Da je Ocean View Marina daleč najbolj obiskana marina v pacifiškem bazenu s strani Slovencev? Ali morda statistični podatek, da se je pri njih ustavilo natanko 50 % slovenskih bark, ki so od odprtja marine dalje zaplule v pacifiški bazen in 100% tistih, ki so plule severno od Nove Gvineje? Saj mi ne bo verjela.

Danes sem opravil s quarantine. Bilo je popolnoma enostavno. Snel sem rumeno zastavico in je bilo vse opravljeno. Voila! Na immigration in customs greva jutri. Danes ni bilo časa, sva še vedno preveč utrujena, da bi se v miru posvetila uradnikom. In to z upoštevanjem dress code (dolge hlače in čevlji). Ah, ja...

trajektni vhod/izhod kjer moraš hoditi strogo desno/ogroja; na mitnici stojita dva z vojaškima puškama v gverilskih oblekah

prvi pogled na milijonsko mesto Davao so slabe hiše, večina kar na vodi

...in potem se s taxijem za en euro pripelješ do shopping malla kjer je en sam blišč ... veliki kontrasti; vhod v mall je skozi security, pregled torb-kot na letališču in seveda varnostnikov s pištolami nešteto

na sosednjem trajektu mi je fant poziral :)

no, ves ta tovor sta pripeljala dva fanta, vsak na svojem navadnem malem mopedu

in s tem prevoznim sredstvom pa sem se jaz pripeljala od trajekta do marine, ker sem zamudila zadnji marinski bus

4. november 2014, torek

Samal

Danes so na vrsti uradniki. Samo po sebi to ni tako problematično, če ne bi bilo potrebe po dress code, tako pa... no, ja. Ne pomnim, kdaj sem imel nazadnje na nogah čevlje. Pa je vse skupaj minilo neverjetno hitro, prijazno in poceni. Vse z računi. Ko sem bral, kako so se s tem ubadali nekateri pred mano, sem bil kar malo skeptičen in imel pripravljenih nekaj scenarijev za verbalno bitko. Vsi so romali v koš zgodovine. Kakorkoli, en mesec sva lahko v deželi legalno, potem pa, če bo potreba, si kupiva vizo ali pa nadaljujema kot ilegalca.

Samal je presenetljivo urejen otok, čisto drugačnega sem si predstavljal. Cesta je lepa, betonska, ravna, vasica ob njej pa - azijska. Nič bolj in nič manj zanemarjena, kot katera koli azijska vas, ki sem jo imel do sedaj priliko videti. Trajekt je spet presenečenje. Po vseh filmih, ki sem jih imel v življenju možnost videti, kako to izgleda na tem koncu sveta, sem logično kaj takega tudi pričakoval. Vendar. Plovilo je boljše, kot trajekti na Cres (pred u-la-la leti sicer, ko sem tam bil nazadnje). Pod vsakim sedežem, na primer, je rešilni pas, kot na avionu - nisem vedel, da to tukaj sploh poznajo.

Tudi Davao me je presenetil. Spet pozitivno. Za milijonsko mesto je presenetljivo čisto. Kaotičen, da, to je. Kot vsa azijska velika (in tudi malo manj velika) mesta. Popolnoma enako, kot Atene pred leti, le precej bolj čisto. Peš se tukaj ne naredi nič, taksijev je veliko, motorjev z dodatnimi sedeži (tudi več sedeži, kot jih je sicer v avtomobilu) pa še več. Največ je pa varnostnikov. In vojske na stražarskih mestih. Nosijo pa tako vojaki, kot sekuritisti čez ramena obešene šnelfajerce, skoraj večje, kot so sami. Naj se vidi, kdo dela red! Da je pri vstopu v vsako malo večjo zgradbo personal security check, je potem samo po sebi razumljivo. No, tole je pa za moje oči velik minus mestu. Varnost gor ali dol.

Kaotično, kot je, nama pri iskanju akumulatorjev in teak olja, mesto ni bilo naklonjeno, čeprav sva se naokoli prevažala z najetim taksistom, ki je večino časa vozil po bližnjicah med barakarskimi naselji, ker so bile glavne ceste popolnoma zabasane. Potovalna hitrost kljub temu, ne verjamem, da je bila 10 km/h. V dobrih dveh urah vožnje je taksimeter naklepal vsega 5 evrov. In taksimeter je vezan na kilometre.

Sva si pa zato ogledala atrakcije mesta - shopping malle. V enem sva celo nekaj pojedla. Na Vesnino željo v zelo nobel japonski restavraciji. Naročila sva kosilo (ker je bil pujs na meniju) in ne najbolj na njeno željo dobila pujsa z okusom po kuri in dodatkom ogromno pražene čebule. Ej, Japonci, ne vem kdaj me spet vidite! No, ne smem se preveč pritoževati, tudi v tej upmaket restavraciji stane pivo en evro.

Popoldne se iz mesta v marino vračajo vse bele prebivalke Ocean View Marine. Sosea Novozelandska iz Westwarda in Vesna. Vsi ostali pari na barkah (v tem trenutku je kakšnih deset živih bark) so mešani, mama filipino, papa pa kar koli, le filipino ne. Ni čudno, da so me po trgovinah, ko sem povedal, da želim transport akumulatorjev v marino, takoj pobarali, ou-ju-ar-from-jat-jor-vajf-is-filipino. Hmmm... očitno sem ravno v pravih letih, da bi to nekako moralo biti logično samo po sebi. Glede na dosedanje ogleda teh naravnih lepot Filipinov, bi bilo vsekakor vredno še enkrat premisliti. Če le niso preveč tečne...

pogled na glavno cesto Davao

varnostniki imajo tudi lisice

Tone se je danes sproščal v shopping mallu

takole pa zgleda pred vhodom na trajekt

vsi na Filipinih berejo Srečovo knjigo! med drugim tudi Cheene

5. november 2014, sredo

Samal

Vesna gre v Davao v šoping, jaz se spravim nad akumulatorje in ostale malenkosti. Najprej razkopljem in merim. A-ja-ja-jaaah! Mere skurjenih škatel niso take, kot piše na prospektu. Niti približno take niso! Vse moje včerajšnje kalkulacije v koš za smeti (ki ga najprej popravim, da spet lepo drsi) In potem na novo računat, kaj v bunker lahko spravim. Pišem maile, na katere itak ni odgovora. Filipino-stajl. Ah, ja. Potem pa kličem in mi ponudbe esemesajo. Kdo bi jih razumel. Tudi sidro sem predal v galvanizacijo. Namesto 200 evrov, kot so hoteli imeti za to raboto v Nuevi Zelandi, naj bi jih to tukaj stalo le 20. Upam, da res. V kakovost sicer ne dvomim, cena mi je pa vseeno sumljiva.

Zvečer pa na pивce in klepet. Armin, Munchenčan, poročen z Moniko (trenutno v Hong Kongu), nama deli nasvete o letenju med otoki. Prav veliko novega ne izveva, zato pa Švicar (papa Swiss, mama Philippino) postreže s kopico informacij o piratih in tajfunih. Hmmm... malo jih bo vseeno potrebno še preveriti. Mislim, da se nobena juha ne poje tako vroča, kot se skuha. A vendar. Je pa res dejstvo, da so pred tedni pirati otalčili nemški par na Palawanu. In ko so ju izpustili, so bili bogatejši za par milijončkov evrčkov. Pirati, ne talci, jasno. Teh dejstev pač ne gre ignorirati.

Sediva in klepetava na klubski terasi, ko se ulije. Tako, zares. In bliska in grmi. Dostop do doma je blokiran. Hja, kaj čmo, bomo pa še kašno dodatno pivce na kredo. Pravzaprav ne vem, če je na kredo, v nevihti je zmanjkalo elektrike in nisva videla, kje se vpisati, da sva vzela pijačo iz hladilnika. In se pač nisva vpisala...

6. november 2014, četrtek

Samal

Sinočnja nevihta je močno ohladila okolje. Le še 27 stopinj je bilo zjutraj. Vesna gre spet na sproščanje v šoping, jaz brkljam po barki. Kup malenkosti, ki so se nabrale v zadnjih mesecih spravim v red, malo preflintam elektriko, nekaj naredim tudi službenih zadev in predvsem pišem maile dilerjem akumulatorjev. Brez odgovora. Potem pokličem. Ja, seveda spremljamo emaile, samo ravno tiste naslove, na katere pišete, gospod, te pa ne. Hic! Pišem na info. In pišem na osebni mail. Ah ja, filipinoti.

Vedno bolj se bojim, da stomilijonska država ne premore nekaj deep cycle baterij. In da bom na koncu ostal brez. Ali pa kupil kar tako nekaj, samo da bo. Zvečer dobim ponudbo, ki bi nekako bila, če ne bi bil dobavni rok 4 tedne (beri 4 filipino tedne, kar je približno toliko kot manjana). In za povrhu te zadeve sploh niso poceni! Iste cene imajo, kot jih imamo pri nas. Logično, cena akumulatorja je cena svinca. Potem pa pogledam koliko stane frizer. Moji akumulatorji so vredni 1950 striženj. In če je striženje samo po 15 evrov, sem res pravi bogatun, o nabavi akujev za trideset jurčkov se menim. Tudi ostale stvari so poceni. Prevoz z nazovi-to-tako busom je četrť evra, ura masaže šest evrov. In ostale storitve temu primerno.

7. november 2014, petek

Samal

Ta dan je drugačen, kot prejšnji. Danes sva doma ostala oba. Vesna pere in pospravlja in se pretepa z revmo. Jaz se še vedno ukvarjam z akumulatorji. No, bolj kot s temi, se ubadam z dealerji. Aziati enostavno ne rečejo ne, nimamo. In potem se pinkponkamo in jih toliko časa zaslišujem, da priznajo, da nimajo. In dan je mimo. Ma, bi bil primeren za glavnega zasliševalca pri inkviziciji, toliko sem se že natreniral. In še na eno finto sem padel. Sidro rjavi in sem ga dal galvanizirati. Narejeno bo v soboto. Do sem vse lepo in prav, ko pa sem danes Kjartana pobaral, kdaj jutri ga lahko dvignem, je le povedal, da v soboto, naslednjo soboto. In Kjartan je Norvežan.

Zvečer je BBQ pot luck. Vesna pripravi meso in nekaj prilog in prideva na dogovorjeno mesto pod klubom. Hmmm... Velika posebneža sva izpadla. Ostali so s seboj prinesli že kar pečeno in kuhano hrano in je niso barbekujali. Pa to niti ni bilo tako posebno. Za mizo nas je sedelo sedem moških in sedem žensk, od slednjih šest Filipink in ena Slovenka. Moški so bili vsi beli, da ne bo pomote. In to je več ali manj celotna zasedba marinskih gostov.

8. november 2014, sobota

Samal

Sposodim si kanistre in se z redno linijo za Davao odpeljem po nafto. 400 litrov. To je bil lažji del naloge. Dondon, šofer in še en spremljevalec sta naredila vse. Težji del je bil potem teh 400 litrov pretočiti v tanke. Hitrost tankanja je tam nekje okoli 150 litrov na uro, pri čemer kaplja in curlja. Malo tudi nafta, večinoma pa švic z mene. Vroče je za popeniti! In ko vračam prazne kanistre, sem sam. In poleg kanistrov peljem še skurjene akumulatorje, dodatnih 120 kg, ki jih je potrebno spraviti iz barke na ponton in potem po rampah kakšna dva štuka višje. Kako so skočili na njih. Pretep. Vsi bi jih imeli. Jasno, na odpadu dobijo za enega skoraj 5 evrov. In jaz jim bom podaril kar štiri!

Popoldne začnem tudi malo računat po čem je diesel tukaj. Račun sploh ni enostaven, še posebej ne zame, ki sem imel popravca iz matematike na maturi. Takole gre. Objavljena cena na liter je 70 centov. Števec na črpalki je naštel 400 litrov. Račun pokaže, da so mi jih računali samo 350. Torej je cena na liter 61 centov. Ampak, ko preštejem kanistre in litre, ki naj bi jih ti kanistri vsebovali, se seštevek ustavi nekje pri 380 litrih. 5% napake imajo v mojo škodo pri meritvah, torej imajo kar nekaj antikala, mogoče je to antidiesel, antimaterija torej. Kdo ve? Da ni prišlo do anihilacije diesla in antidiesla, je verjetno zasluga računa. Kakorkoli, potemtakem se mi je gorivo podražilo na 64 centov za liter. Tudi ni slabo, čeprav mi vsi pravijo, naj ga ne natočim preveč, ker je v Maleziji precej cenejše. Tukaj je diesel drag, še dodajo. Hja, vse je relativno je rekel moj prijatelj Albert.

Je pa te dni poraba vode na Mali precej višja, kot poraba diesla. Doma pridelane nam je že zmanjkalo, sedaj pijeja lokalno flaširano vodo. In pri porabi 1 galona na osebo na dan, jo tudi kupujeva kar v petgalonskih flaškonih. V tej vročini je ameriška enota mere precej bolj primerna, kot mednarodno standardiziran liter.

9. november 2014, nedelja**Samal**

Dopoldan brkljava po barki, vroče je. Neskončno vroče je. Ne da se veliko delati. Pa še nedelja je. Vesna je kupila letalske karte za Manilo, jutri letiva. Enosmerno. Naprej še ne veva kam, niti še ne veva kdaj se vračava na Samal. Bilo bi lepo da Kjartanu povem, da jutri njegovih fantov ne rabim za pucanje trupa, pa ga ne najdem. Zvečer poskusim še enkrat.

Na kosilo se odpeljemo skupaj z Valhallo in Summerwindom v švicarsko butik restavracijo. O-pa-la, to zna pa denarnica peči. Vse je v stilu tipične butik oštarije, od osebnega opisa jedi (z razlago porekla), ki so danes na voljo, do tega, da lastnik ves čas klepeta z gosti, strežejo pa lokalne punce (skoraj toliko jih je, kot gostov - no, če malo pretiravam, pa ne veliko). Žena je pa, tako se mi zdi, šef kuhinje. In pazi! Žena je Švicarka! Prava dobra stara švicarska mama. Kako nenavadno: papa-suizza, mama-suizza. No, da poenostavim, čisto korektno kosilo, celo dobro za tak rang restavracije, kjer je običajno zelo lepo servirana hrana slaba po okusu. Tokrat je bila kar dobra. Ceha? Okoli dvanajst evrov po osebi, fragment švicarske cene. Trije hodi in vina iz Nove Zelandije, Avstralije in Južne Afrike (na srečo nobeno iz Švice). Logično, treba je martinovati, četudi na drugem koncu sveta. Dobre navade sežejo v deveto vas! Sveže natrgane kosove orehe dobimo za darilo ob odhodu. Sam šef je pri svojih 60+ letih splezal na palmo in jih nabral. Ampak. Le kdo jih bo odpiral?

Večer spet preživiva na klubski terasi. Vesna je prepovedala pitje piva iz Malinega hladilnika. Štirikrat dražje je, kot pivo v jahtnem klubu. Pa sva našega kupila v diskontu in po akcijskih cenah na Maršalih. Takrat se mi je zdelo poceni...

10. november 2014, ponedelj**Samal - Manila**

Spet je vroče. Zelo vroče. Kljub dobrim namenom, dopoldan ne narediva nič. Počasi, zelo počasi se spakirava in ob enih popoldan odpeljeva z marinskim busom do trajekta in s trajektom v Davao. Če sem prejšnjič menil, da se mi samo zdi, da tile šoferji ladij nekako ne vedo, kako se tej reči streže, sem sedaj že popolnoma prepričan. Resda, da je nekaj vozlov toka, je pa zato popolna bonaca, pa se imamo več ali manj le sreči zahvaliti, da smo preliv prečkali suhi.

Tudi šofer frčoplana ni vzbujal ravno zaupanja. Čisto novo evropsko letalo bi najbrž znalo pripeljati tudi samo, če bi bila sila in strah je (navkljub nenehnemu križanju sosedu) bil odveč. Smo pa zato leteli ves čas skozi oblake. No, zunaj letala jih ni bilo, bili so znotraj. Tako močno naštelano klimo, da se je izpod stropa meglilo, v avionu še nisem imel prilike videti. V avtomobilih po Aziji že velikokrat, na letalih pa še ne. In da je zaupanje v kapitana Cebu Pacific Air (dot-kom) še bolj omajano, poskrbi njegova izjava: čeprav smo poleteli s četrturo zamudo, bomo pristali četrto ure prezgodaj. Kaj bo ovinke polagal, do bo iz dve urnega poleta naredil uro in pol trajajočega? Ali pa se sicer ustavi na pavzi za kavico in vece nekje na sredi poti?

Pristali smo v redu, presedla sva v avto in nato prav počasi napredovala k Budgetu in še bolj počasi prevzemala avto. In najpočasneje na koncu peljala proti hotelu. Za vsega nekaj kilometrov sva potrebovala dobri dve uri. Jasno, da je teta iz Gugla trdila kip-left in potem trn-left, pa je cesta rekla nak. No left turn, no U turn. In na naslednjem križišču enako. In še enkrat in spet in spet. Po četrto ure, ko končno ni znaka prepovedi, je pa bager in razkopana cesta. A-ja-ja-jaaaah! Ko končno uspeva sredi China towna nekako obrnit, se zagozdiva v zamašku. Delo na cesti in iz šestih pasov se je treba zgužvati na enega. Pol ure. Ko sem jih, rentarje, pobaral ali so kakšne posebnosti pri vožnji na Filipinih, so strumno odvrnili, da jih ni. Hmmm, najbrž mislijo, da povsod po svetu vozijo skozi rdeče luči, tako kot tukaj. Vendar. Ne vedno. Včasih se vsi po vrsti ustavijo na črto. In nisem uspel pogruntati logike. Najbolj sigurno je bilo voziti komu za ritjo. Če je on peljal, sem tudi jaz, če je on stal, sem se ustavil še sam. Mogoče imajo pa brate, ki vozijo samo po določenih cestah...

Od ogleda Manile torej ni bilo veliko (prispela sva šele ob devetih zvečer), večerja kar v hotelu - korektna hrana (jaz si, na primer, privoščim polnjene jadranske lignje). Skupaj s pijačo 18 evrov. Best Western, v centru mesta, popolnoma na nivoju za 40 evrčkov za dva z zajtrkom. Ni kaj, cenovno so Filipini res čudežna destinacija. Najdražji cocktail v hotelu 4* je bil dva in pol evra.

Manila mesto umetnikov, prodajalcev, revežev, bogatašev...ni da ni ...pri tolikih milijonih kot jih je

najin hotel v Manili, v centru mesta;

cerkev Manila v Intramorusu

znotraj stare meščanske hiše v Intramorusu

tudi balkoni v tem stilu; prav simpatična četrť

po Intramorusu se lahko pelješ tudi s kočijo

cerkev Manila

ko se moli, je treba na kolena! zanimivo koliko TV je bilo znotraj cerkve

pred cerkvijo pa prodajalci cerkvenih artiklov; kako verni so filipinci, je vidno tudi po temu koliko biblij prodajajo v različnih knjigarnah v shopping centrih

žalostno, da starši pošljejo otroke na cesto prosjačiti denar

punčka nabira cvetove po tleh iz katerih bodo potem nanizali razne cvet.aranžmaje

na cesti se tudi kar striže

11. november 2014, torek

Manila - Lake Taal

Po dobrem zajtrku se odpraviva z avtom na cesto, ki si jo deliva s pešci, kolesarji, konjskimi vpregami, moto taksiji, avtomobili, jeepnyji (mini busi), normalnimi avtobusi, kamioni in delovnimi stroji na gradbišču sredi ceste. Zmeda je nemogoča. Na križiščih stojijo varnostniki (ne policaji) in usmerjajo promet. Mission imposible. Vsi se rinejo. V vseh smereh. Neverjetni so! Hitrost vožnje je temu primerna in le sreči se imava zahvaliti, da sva na koncu dneva ostala nepodrsana. Še z guglovo teto je najti pravo pot težko, brez bi bilo nemogoče. S pravim spoštovanjem govoriva o Sreču, ki se je skozi to zmedo prebijal zgolj z vizuelno navigacijo. Za 50 metrov (tako je povedala teta iz telefona) sva potrebovala 20 minut (to je izjavil računalnik v avtu). Kupila sva zastavice (2-3 evre po kosu) za nekaj naslednjih dežel, pri čemer sva se do trgovine (2 km) vozila uro, potem sem jaz mirno ustavil na voznem pasu in Vesna je skočila v šoping in se vrnila čez slabe pol ure. Nihče se ni razburjal, vsi so se mirno drenjali okoli mene. Itak na cilj niso zaradi tega prišli niti prej niti kasneje.

Ko sem bil že popolnoma prepričan, da ni kje parkirati, sva v starem španskem delu Manile, v Intamuros, našla zastonj (donacija zaželen) parking s prijetnim varnostnikom. Ogled katedrale je bil presenečenje. Starejša in bolj zguljena izgleda, kot marsikatera naša cerkev, pa je bila zgrajena pred petdesetimi leti, potem ko so prejšnjo popolnoma porušili Američani, ko so med drugo vojno naganjali Japonce iz Filipinov. Notranjost je po korektno revnih pacifiških cerkvah spet bahavo načičkana. V absidi vidim celo Michelangelov kip La Pieta, kiparsko ekvivalenco Da Vincijeve Mona Lise. Original copy, jasno. Zanimiv je bil tudi ogled muzeja z zelo lepo restavriranimi in ohranjenimi predmeti izpred dobrih sto let. In tudi celotno okolje s staro špansko arhitekturo je po vseh dosedanjih amerikaniziranih mestih prav prijetno za oko.

Najbolj pa je bil zanimiv ogled kitajskega pokopališča. Proti temu so celo ljubljanske Žale nezanimive (čeprav so definitivno eno najbolj zanimivih pokopališč na svetu). Celotno naselje mavzolejev so zgradili, nekateri so prave hiše s klimo, sanitarijami s toplo vodo in še čim. Pravo malo mesto s cestami, po katerih se voziva z avtom. Dobesedno mesto duhov. Tudi pogreb sva srečala (kitajski, vendar budistični, kar pomeni, da so žalujoči v belih opravih z rdečimi trakovi). Zanimivo in hkrati bizarno.

Do večera se nekako le prebija do jezera Taal z vulkanom (guglova napoved ena ura in dvaintrideset minut se je izkazala za dobri dve uri preveč optimistično). Resortek je na prime lokaciji, vendar skoraj prazen. Off season. Poleg naju je le še en par in pa dva znanstvenika, doktorja vulkanologije iz Francije in Japonske. Skupaj večerjamo in zanimive stvari

nama povesta o vulkanih.

malo pločevine, malo zidakov, pa je hiša; Manila je polna smeti

ena izmed ulic na kitajskem pokopališču, ki je malo mesto; večina grobnic ima WC, sedišča, nekateri celo umivalnike ipd.; kajti veliko jih pride sem ob nedeljah in preživijo cel dan v grobnici kjer jedo, pijejo in igrajo družabne igre; za 1. nov. pa je menda noro ljudi

tukaj so pa žare revnih kitajcev

grobница zelo bogatega kitajca;

vsaka grobnica ima kurišče kjer kurijo t.i. denar; grobnica je odprta, ker je ravno pogreb; ženske so v vseh grobnicah vedno pokopane na levi strani

kitajski budistični pogreb

veliki kontrasti med revnimi in bogatimi ljudmi se kaže tudi v njihovih prebivališčih

jeepney je zelo pogosto prevozno sredstvo tudi tukaj, kjer se včasih nabaše toliko ljudi, da sedijo en na drugem

v samem centru mesta večino časa stojš in vmes nakupuješ kar ti ulični prodajalci ponujajo

avtoceste izven centra so plačljive in temu primerno prazne

najin hotel ob jezeru; začuda ni bilo skoraj nič komarjev

pogled na jezero in vulkan Taal

12. november 2014, sreda

Lake Taal - Sta. Rita (Guiguinto Bulacan)

Najprej na izlet. Vulkan vabi. Sredi jezera je in do tja se pride s trimaranom. Trimaran je pravzaprav navaden kanu, ki ima na vsaki strani po en bambusni plovec. In motor na sredi. Sledi vzpon do kaldere, ki je po višinski razliki nekje med Šišenskim hribom in Šmarno goro in na katerega vodi konjska romarska pot s turisti v sedlih. No, midva greva skupaj s francosko kambodžjskim parom, s katerim delimo stroške čolna, peš. Vesna sicer nekaj premišlja, da bi na vrh jahala, pa se premisli. Eni redkih pešcev smo in turistični agitatorji so že prav nesramno tečni v vsiljevanju (smrdljivih) konjev. Sitni so kot Turki, sva si edina. Na vrhu še dodatno, ko prodajajo udarec golf žogice v jezero v kalderi. In to je tudi vse, kar je za videti. Popolnoma nezanimiva zadeva z eno samo izjemo. Lahko si ogledamo otok sredi jezera, ki je sredi otoka in ta je spet sredi jezera, ki je sredi otoka, ki pa končno ni več sredi jezera, ampak sredi morja. Temu bi lahko torej rekli otok tretjega nivoja. Mislim, pa da ni edini tak na svetu.

Poldne je že, ko se končno odpraviva na sever, na ogled riževih teras. Ampak. Prideva le na avtocestno črpalko po coffe-to-go. Tam izveva, da se z najini registracijo danes v rush houru ne smevo voziti po Manili. Sodi-lihi ali nekaj

podobnega. Le starejše slovenske generacije se še spomnijo te Milkine pogruntavščine. Ne preostane nama nič drugega, kot da se parkirava slabih sto kilometrov dalje v mallu in šopava. Ogromen je, v štirih nadstropjih, od tega je samo del enega nadstropja namenjen zabaviščnem parku z rolercosterjem in podobnimi velikimi igrali. Upravičeno se imenuje supermall. V petih urah ga nisva uspela celega prehoditi in dvakrat sva se ustavila v oštarijah na okrepčilu. Kasneje se voziva nekaj časa mimo zgradbe na kateri piše megamall in samo mislim si lahko, kakšen je šele to kolos. Podobno, kot ostala velika Azijska mesta, je tudi Manila nasprotje blišča trgovskih centrov in revnih naselij.

Kakorkoli, ob osmih se odpeljeva in upam, da prideva mimo Manile. Prideva. Skyway, avtocesta 20 ali 30 metrov na tlemi dela čudeže. Tudi kasneje so ceste relativno dobro prevozne in kljub pit-stopu v Hard Rock Caffeu sva malo preko enajste zvečer spakirana v 5* resortu nekaj deset kilometrov iz Manile za 75 evrov. Seveda brez guglove tete tega niti približno ne bi našla, tako pa po njenih napotkih malo kolovrativa med barakarskimi naselji in na koncu "vaš cilj je na desni" se blešči v vseh možnih odtenkih zlate barve. Seveda brez treh varnostnih obročev tudi tukaj ne gre...

pot na vrh vulkana, posnetek skoraj z vrha

ogromno konjev, ki morajo kar strmo navkreber nositi turiste

vmesna postojanka vodičev

malce razočarani kapitan

otoček sredi jezera; danes je bila izredno slaba vidljivost

en kokos je pa le bilo treba spiti, navkljub zelo turistični ceni (0,90 €)

ni tako blizu ta vulkanski otok iz Luzona; vsaj 2Nm; vožnja je bila zelo zibajoča in mokra

...in koliko turistov pride v glavni sezoni je vidno po številu teh trimaranov

lepo, da tako lepo skrbijo za svoje konje in jih celo umivajo in hladijo z morsko vodo

na bencinski črpalki so varnostniki takole opremljeni

tudi s kolesi vozijo turiste po Intramorusu

tip je originalen! sončna očala ima za dekoracijo obraza, saj je še vedno nalepka čez pol stekla :) itak original kopija :)

13. november 2014, četrtek

Sta. Rita (Guiguinto Bulacan) - Banaue

Ogromen bazen z valovi sva preskočila in se po (za ta rang hotela) skromnem zajtrku odpravila na pot. Bojim se neskončno zabasanih lokalnih cest, zato sva raje naredila malo ovinka in se polovico poti peljala po (dobri) avtocesti. Pa tudi drugi del poti ni bil niti približno tako naporen kot Manila. Široke, dobro vzdrževane ceste so omogočile povprečno potovalno hitrost malo nad 40 km/h, kar je morda le malo manj, kot v Sloveniji na stranskih cestah. Vožnja je čisto spodobna z izjemo po mestih, kjer je popolna zmešnjava in se v glavnem stoji (od tod tudi taka povprečna potovalna hitrost). Zanimivo, srečala nisva niti ene živalske vprege in kar nekaj mini traktorjev. Največ je pa seveda mopedov v vseh mogočih in nemogočih izvedbah. Tudi takih z mercedesovo zvezdo na balanci. Ali pa vsaj ferrarijevim konjičkom namesto tablice.

Naselja so naju oba močno presenetila. Življenjski standard je precej višji, kot sva ga pričakovala. Hiše so večinoma lepo zidane in urejene. Barak iz valovite pločevine skoraj ni bilo videti in iz pandanusa narejene ter s slamo krite kočice bi lahko preštel na prste ene roke. Ogromno je šol in še več šolarjev. Slednjih je res veliko, več kot motorjev, bi mirno lahko dodal.

In po cesti se motajo podobno neodgovorno, kot prduljice. V hribih, kjer primanjkuje ravnih površin imajo koše postavljene ob cesti in potem tam tudi igrajo košarko na en koš. Če je resna akcija, mora mimoidoče vozilo pač malo počakati.

Še ena zadeva nama je padla v oči. Iglesia ni cristu (čeprav bi človek najprej pomislil, da je to cerkev, ki ni Kristusova, ni čisto tako - izraz je španski). To dušebrižno firmo sva srečevala skoraj po vseh pacifiških otokih, tukaj je pa izredno razširjena. In kaj nama je padlo v oči? Vse cerkve so popolnoma enake, tako po velikosti, kot po dizajnu, razlikujejo se samo v barvah. Pa še to sva videla le tri variante, modro, drap in rumeno. Popolna franšiza tipa Mc Donald's.

Zvečer se spakirava v gromozanski hotel sredi strmih hribov (le kako so našli dovolj ravne zemlje, da so ga postavili?) na okoli 1200 metrih nad morjem. Klime nocoj ne bova potrebovala. Za jutri je v planu ogled Unescove svetovne dediščine, riževih teras. Vendar. Prenavljajo cesto in odprta bo šele v soboto. Mislim, da bo to dober izgovor, zakaj nisva šla na celodnevni treking in ogled najlepših teras. Se bova pač zadovoljila z manj spektakularnimi (ki so vidne tudi iz avta).

pozno zvečer našel google ta hotel; gromozanski, namenjen prestižnim gostom, porokam in banketom

sem pa tja mora biti pa tudi kakšna rožica

deklica ima verjetno malo japonskih genov; med II.sv.vojno se je veliko japoncev poročilo z domačinkami

v hribih delajo vino iz divjih borovnic, fermentira se vsaj leto dni

zelo veliko se prodaja ročno izdelanih lesnih izdelkov

dogajanje na eni izmed majhnih vaških tržnic

svinjsko meso dimijo, katerega potem uporabljajo zgolj v raznih juhah ali dušenega; me prav zanima kako dolgo bo ta pes samo gledal meso :)

počitek dobro dene med delom, čeprav v hribih ni take vročine; ponoči me je zeblo in sem se pokrila z odejo

14. november 2014, petek

Banaue - Baguio

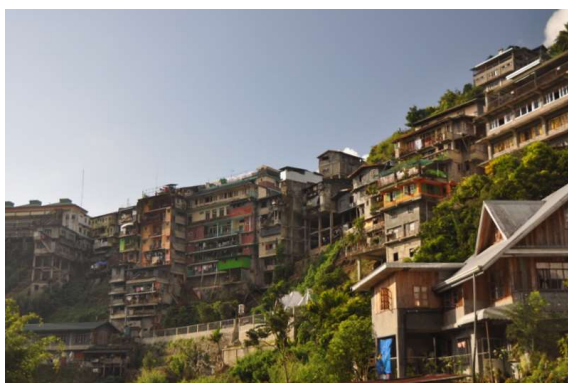
Prijetno hladno noč zamenja prijetno hladno jutro. Po zajtrku All U can eat (z dopisom, da če karkoli pustiš na krožniku, to zaračunajo dvakratno!) se odpraviva na ogled riževih teras. Zanimive so, še bolj je zanimiva gorska vasica. In stare gospe, ki pozirajo fotografom (ki jih v mrtvi sezoni ni ravno veliko). Lepo za pogledat. Za moje oči, ki so filipinsko visokogorje uzrle prvič, še posebej.

Cel dan se voziva po filipinskih Kordiljerah in cel dan se mi odpirajo pogledi, en bolj spektakularen od drugega. Cesta je ovinkasta, podobno, kot bi se vozil po italijanskih pasotih. Je pa tukajšnja cesta precej širša od italijanskih. Tudi hribi so bolj strmi in pogostejše kot ne so peščeni plazovi na cestah. Večino časa preživiva med 2000 in 2500 metri nad morjem. Teta iz telefona stalno računa našo pot. Polagam ovinke, prehitevam v škarje (ej, kako bi na teh relativno praznih cestah uživali motoristi!) in pridelam uro v primerjavi s prvotnimi guglani izračuni. Vendar, naiven kot sem, sem pozabil na pravilo 90/10 (za prvih 90% poti potrbuješ 10% časa in za zadnjih 10% preostalih 90% časa). V hotelu sva - jasno, kot beli dan - uro kasneje od plana. Gužva v Baguiu je nepopisna.

Vmes se ustaviva v Sagadi. Nameniva si ogledati jamo s sarkofagi. In mumijami v njih. To tudi storiva. Vendar me bolj od pričakovanega obiska množičnih katakomb očara bogat borov gozd. V tropih! In očara me tudi prijetna Filipinka, oštirka in njen znanec, turistični vodič. Vse ve o Sloveniji, hmmm...

Še več od njiju obeh skupaj o Deželici ve Ed, šef picerije v Baguiu (majhnem gorskem mestecu z več prebivalci, kot jih ima slovenska prestolnica). Mimogrede, pice imajo odlične, picerija je definitivno ena izmed top tri picerij zahodno od Palerma (ali vzhodno od Trsta). Ed pozna Tadejo, h kateri smo namenjeni na Palawan, njenega bivšega moža Sama in Martina, večinskega lastnika verige picerij po Filipinih. Sami Slovenci. Klepetamo precej dolgo in zanimivo. Kako majhen je ta naš svet!

In po večerji se ponovno prepustiva LTE idiliki. Nerazviti in revni Filipini?

hiše v visokogorskih vaseh/mestecih so v nekaj nadstropjih - fotka iz Banaue

danes je dan za riževa polja :)

visoko v hrib so terase in če pomisliš koliko dela je bilo vloženega, da so jih naredili

domačinke v narodnih oblačilih pozirajo na riževih terasah; za le to pričakujejo nekaj donacije :)

te terase so menda na drugem mestu po razvpitih

med gorskimi vasmimi ni veliko jeepneyev, zato se jih nabaše ogromno tudi na strehe in stoječe;

na večjih odsekih ceste so jo popravljali in odstranjevali plazove; pred nama je fant pobiral kamne, da sva lahko peljala po cesti

izredno veliko je narejenih t.i. počivališč ob cesti

...in narejene figure iz lesa; med drugim tudi pujs, ki je dokaj pogosto meso poleg kure

nekatera riževa polja čisto zelena, druga komaj posejana

mumije v kamnitih krstah; menda so imeli tak način mumificiranja, da so jih obesili in dimili

borovi gozdovi; temperature na višini nad 2000 m so bile tudi 16C

15. november 2014, sobota

Baguio - Manila

Skoraj nikoli v Aziji ne grem v evropsko restavracijo. Vse zastrupitve s hrano in pijačo so bile v teh oštarajah. Na srečo le dve. Nekoč davno na Tajskem v Chiang Maiu v bavorski pivnici, kjer sva oba z Vesno naslednji dan preždeli po večerjih. In včeraj, v italijanski piceriji (točeno pivo). Že ponoči se je začelo, in dopoldan sem preživel v postelji. Treslo me je, verjetno sem imel celo malo vročine. Vožnja do Manile se mi je zdela, da bo pravi mali podvig. No, nekako sem le prišel k sebi in naju dostavil v isti hotel, v katerem sva enkrat že bila. Iz ure v uro sem bil boljši.

Vožnja je na začetku potekala po soteskah in ozkih dolinah, potem sva se znašla na dolgočasni ravnini, nabasani z mesti in vasmii. In gužvo. Cesta je sicer štiripasovna, pa je skrajni desni pas namenjen rižu, ne mopedom, kaj šele avtomobilom. Riž enostavno raztresejo po cesti in sušijo. Če kdo po pomoti zapelje preko, pač zapelje. Zadnji dve tretjini poti sta po avtocesti in mestu. Tu velja celo pravilo 95/5 in ne 90/10. Kakšna nepopisna gužva! Za zadnjih 7 km sva potrebovala več kot uro naporne vožnje. Ne vožnje, prerivanja! Po temi in rahlem dežju. Brez GPS in guglovih map ne bi naredila nič. Sekstant in zvezde definitivno niso dovolj.

Malo zmede sva jim naredila tudi v hotelu. Čisto rutinsko sva med vožnjo preverila, koliko sob je še na voljo. Dve! Pa sva eno hitro rezervirala uro preden sva prispela. Ne vem sicer kako booking.com deluje, vendar tako hitro očitno ne. Zato sva se vselila v suito, ker naročene sobe ni bilo več. Tudi prav, le da je cena enaka.

Pa na večerjo. Kot da se norčujejo iz naju, najbližji restavraciji sta italijanska in nemška. Malo sprehoda in končno le najdeva nekaj azijskega in relativno dobro jeva. In spet zmeda. Vesna naroči pivo in jaz kokakolo. Mladi Filipinki so se kar noge tresle, ko je pijačo postavljala na mizo. Očitno je bila prepričana, da je narobe in da jo bo šef za ušesa (kje ti je pamet punca, le kje?). Kako si je oddahnila, ko je videla, da je storila prav. Hja, še nekaj časa, se mi zdi, točenega piva ne bom pil.

soba je bila malce cenejša; verjetno zaradi razgleda ? kakorkoli zraven je gradbišče in sklepam, da v teh začasnih barakah živijo gradbeni delavci

zraven gradbišča je mama prinesla mizo in hrano ter jo prodaja gr.delavcem

ta levja skulptura je projekt Lions cluba Baguio in naj bi bila iz prave skale; itak je sedaj to točka kjer se vsi ustavljajo, zato so prodajalci hitro postavili stojnice

navkljub temu, da je bil danes zelo oblačen dan, so stresali riž na cesto in ga sušili

poleg slabo narejenih hiš je tudi kar nekaj zelo dobro in lepo grajenih - kar veliki razponi v statusu

vsi prodajajo neko pijačo kar v ex coca cola ipd plastičnih steklenicah

na en tricikel se je spravilo 6 filipincev

bogata mestna hiša v Urdaneti

več ali manj vsi isto prodajajo

s takimi metlami pometajo vsepovsod; pa niso made in china :)

grbaste, suhe krave na riževem polju

mobilna družba Smart je kar celo ulico okupirala z reklamami

16. november 2014, nedelja

Manila - Samal

Še zadnji kilometri po Manili. Pa še nedelja je in ne bo dosti prometa. Vendar. Nikjer na papirjih od rentiča ne piše, kje smo avto prevzeli. Nastavim pač, kar mi predlaga gugl. In gremo. In prispemo. Pred nekaj deset nadstropij visoko stekleno stavbo. To bo očitno main office, kje je pa garaža? Gugl ne ve.

Pa pojejo telefoni in esemesi. Tudi na novem naslovu ne bo v redu. Ok, potem pa na letališče. Spet gugl ne ve in spet pojejo telefoni. Before ramp turn left to Budget, pravi SMS. Gugl naju pripelje do rampe, varnostnik tam nima pojma, kje je Budgetov drop off. Na moje vprašanje ver-is-ba-det-rentakar-dropof mi strumno odgovori jes-sr. Ok, ti ne veš, ampak vsaj varnostnikov je neskončno, eden bo že vedel. Drugi mi odgovori jes-sr, tretji izdahne jes-sr, četrti je tako prepričan v svoje poznavanje bližnje okolice, da ve odgovor še preden dokončam vprašanje. Jes-sr. Počasi obupavam in ko mi že ne vem kateri po vrsti (opremljen s šnelfajerico, jasno) ponudi bolj temeljit odgovor (jes-sr! renakar, sr?) obupam. Spet pojejo telefoni in teta nama zrihta njihovega šoferja, ki se pripelje do naju in naju vodi mimo zadnjega varnostnika 50 m na desno in smo pred (neoznačenim) kontejnerjem Budget rent-a-car. Neverjetni so! Naučili so jih, kako se rokuje s puško in kaj naj vprašajo, če bi kdo hotel mimo njih, kaj je pa 50m za njihovim hrbtom (in kaj varujejo) pa ne. Aziati, tipični aziati.

No, pa potem zgodbe še ni konec. Šofer naju pripelje, in naroči, da počakava nekoga drugega (kontejner je - jasno - zaklenjen). In se odpelje. Pa čakava in čakava in telefonariva in dočakava. Vse detajle na avtu si možakar pogleda, če le morda ni kje avto kaj podrajsan. Ni! Sicer ne vem, kako mi je to uspelo in tega niti prevzemnik ne more verjeti, ampak res je vse brez pripomb. Dobila bi papirje, da greva, pa ne more v kontejner, ker njegova RFID koda ne dela več. Pa (jasno, kaj drugega) telefoniada. In ko ga teta le nauči, kako se kartico prisloni k čitalcu, da se vrata odprejo, nima Visinega slipa. Je v garaži. Kaj bi drugega, kot telefoniral. In potem telefonira še Vesna. Večkrat. Pa bi to še kar nekaj časa trajalo, če ne bi bil jaz že na koncu z živci in bi mojstrom mirno zabrusil, da gredo z nama na letališče in nama plačajo nove karte, ker bova po njihovi krivdi zamudila polet. Ej, kako smo od tega trenutka polagali ovinke!

Jasno, kart še niti nisva imela. Ker sva se do zadnjega trenutka odločala kam in kdaj bova sploh letela, jih nisva kupila. Danes jih pa preko neta nisva več mogla (sorry, minimum 24 hours before flight). Let je bil opoldne. Ob pol devetih dopoldan sva se usedla v (zaparkiran) avto in nekaj časa čakala, da sva lahko odpeljala izpred hotela. Potem sva kolovratila po napačnih navodilih po Manili (gugl je menil, do bo to trajalo 12 minut) in ob desetih končno prispela na letališče. Ob enajstih sva uspela oddati avto in tri minute pred zaprtjem prodajnega šalterja sva kupila karti, štiri minute pred zaprtjem check-in šalterja sva se uspela čekirati (prej sva morala še kupiti karto za prtljago na departure terminalu) in minuto pred boardingom sva bila skozi security (ki, mimogrede, sploh ni odreačiral na steklenico vode v nahrbtniku). Poleteli in prileteli smo pred urnikom. Če vse prej niti približno ni špilalo, je pa Philippines Airlines rešil čast deželi.

Ki jo je skoraj spet zašuštral taksist. Ali nas lahko zapelješ v marino? Jes-sr. Uf, napačno postavljeno vprašanje. Ali veš, kje je marina? Jes-sr. Ok, spet sem narobe vprašal. Koliko stane prevoz do marine? Jes-sr. No, sedaj vem. Ti naju zapelji samo do ferry terminala. Ok? Jes-sr. In gremo in se izgubimo in mu razlagava kje je ferry terminal za otok Samal in kmalu ugotoviva, da razen "Jes-sr!" ne zna nič drugega po angleško. Stop-hir. In se usedeva v drug taksi in se lepo pripeljeva. In potem na ferry (tokrat je bilo še kar v redu, smo skoraj iz prve zadeli privez) in še na moped (tudi ok, neverjetni motorinček nas je uspešno pripeljal na cilj). Moto-šofer je zatrdil, da lahko pelje sebe in še pet potnikov, pa smo se, midva in borša, komaj zbasali nanj. Toliko o velikosti Filipincev. No, nekaj o njihovi velikosti povedo tudi straniščne školjke. Idealna velikost za naše predšolske vnuke...

No, pa sva končno doma!

Sedaj, ko malo pomislim za nazaj, ni bilo nič posebnega, tako pač v Aziji je. Povsod. Bil sem le (in sem še vedno)

neskončno utrujen od vožnje in zato so me te stvari razjezile, namesto da bi me nasmejale. Kot me običajno. Recimo krdelo Easy Riderjev v Hells Angels uniformah z motorji, ki so za svojo vidnost poskrbeli kar s (prižganimi) policijskimi lučmi in tekmovali, kdo si upa bolj drzno prehitevati v škarje. Policisti so se vozili le v modro pofarbanih rikšah. Brez luči. Sicer pa, kako bi se pa počutil normalen Evropejec, če na cesti piše "Obey traffic rules from this point on!". Tako piše na vstopu na avtocesto. Pred tem se pač vozimo po šestpasovnici (v vsako smer) in po tretjem pasu od desne se vozijo kolesarji na high tech kolesih v kanarčkovih uniformah s čelado na glavi in go-pro kamero na njej. Pa tudi to bi še nekako razumel, če se ne bi vozili v napačno smer, meni nasproti. Očitno so se umikali rikšam parkiranim na drugem pasu z desne (ki niso mogli pobirat svojih strank na najbolj desnem pasu, ker so jih tam ovirali avtobusi) in vrtnarjem, ki so zasedli šesti pas (najbolj notranji), ko so sadili rože sredi avenije. Le zakaj so kolesarili v nasprotno smer nisem uspel ugotoviti...

najboljši maturanti si prislužijo jumbo plakat pred šolo!

ne mene slikati, jaz nisem Filipinka jaz sem Malezijka :)

ta pa ne vem, če je pripeljal še kaj ledu na cilj ?

bodoči fizioterapevti/tke

me prav zanima kako tukaj popisujejo električne števec

hranjenje na ulici - takih mini oštarij je nešteto, za nekaj deset pesosov dobiš obrok

še umetniki vedo kako nabito je to 14mio mesto

tudi kar nekaj spomenikov imajo po mestu

17. november 2014, ponedelj

Samal

Vesna gre v šoping. Po ključke od barke se ji ne ljubi v recepcijo, naj to kar jaz naredim. Naredim in jih varno pospravim v barko. Ona potem v šoping sirčka in salamce (ki pri meni traja pet minut in pri njej pa dve uri), jaz pa do Kjartana, da se zmenim za čiščenje barke in dostavo sidra. Čiščenje - no problem, sidro bo pa v sredo. Ok, tako nismo bili zmenjeni, ga grem pa iskati nenarejenega. In potem se hitro izkaže, da je pravzaprav že narejeno, le očiščeno še ni. Pa se usedem v marinski avto in greva s šoferjem preko morja v Davao po neočiščeno sidro.

Sidro je pred vrati, za čiščenje potrebujejo deset minut (ok, tile tukaj pol ure). Počakam in ga očistijo. Zakaj to niso naredili prej bo ostala večna neznanka. Cinkanje, ki je bilo v Novi Zelandiji enomesečni projekt, ki stane več kot sidro samo, me je stalo natanko 20 evrov in 62 centov. Vsaj to!

Spotoma kupim še Smartovo top-up kartico, iz katere nikakor ne morem naložiti kredita. Dva providerja imava, Globe in Smart. Na slednjem imava neomejen internet do konca bivanja na Filipinih, vendar s skurjeno kvoto pogovorov, na prvem pa sva skurila internet in imava še nekaj pogovorov. Vesna s Cheenejino pomočjo uredi na Globu tudi internet, jaz prav tako s Cheenejino pomočjo na Smartu ne naredim ničesar. Rezultat? Vesna me lahko pokliče, jaz nje pač ne. Niti preko Skype ali Viber ne gre - Smart ima te porte na podatkovnih linijah zaprte. Očitno noče konkurence. In ker je ne morem priklicati, me punca na barki brez ključev čaka kar nekaj časa, da se vrnem s sidrom. In slaba volja je tu.

Dva fanta sta cel dan polirala barko in čistila podvozje. Dobro sta opravila svoje delo, ki me bo baje stalo celih 18 evrov. Za enkrat je še na kredo. Pravzaprav sta ves čas le polirala trup, s podvozjem sploh ni bilo veliko dela. Morda slabe pol ure. Slovenski (no vsaj certifikat je bil Colorjev iz Medvod) antifouling, ki sem ga kupil in so mi ga skrbno napackali na Fijiju je očitno precej boljši, kot sem se bal, da bo. Po enem letu in skoraj 10.000 miljah je še v čisto voznom stanju in so ga pravzaprav sedaj prvič sploh pucali. Jaz se itak v te namene nikoli ne potapljam pod barko.

Popoldan je pri meni po nasvetu Raymarinovega support centra na sporedu čiščenje krtačk avtopilotovega motorja. In še popravilo nekaj električnih malenkosti. Vesna se ta čas pretepa s pralnim strojem. Tukaj kjer je vode in elektrike v izobilju je to vseeno enostavneje postoriti kar na barki, kot sprehod s cotami po pontonu do stroja v marini, ki je sicer - kot tudi vse ostalo - smešno poceni. In še to na kredo. Je pa zato dve minuti peš hoje oddaljen od barke.

Dve minuti peš hoje je vredno le hladno pivo iz marinskega hladilnika po 54 centov. Na kredo. In ne samo eno. Prebavne motnje iz italijanske picerije so očitno že pozabljene...

18. november 2014, torek

Samal - Sigaboy

Danes izplujeva. Plačava ceho marine, ki je bila za slovenske razmere blago rečeno nizka. Dobrih 200 evrov za sedemnajst dni all inclusive. Slednje pomeni, da je v ceni všteto tudi čiščenje barke (nad in pod vodo), vsi prevozi izven rednih linij, ki so itak v ceni (cinklanje sidra, dvakrat v Davao in nazaj in diesel enkrat - ker je marina posodila kanistre, sicer bi bilo petkrat), pitna voda v balonih, pranje in sušenje v marinskih strojih in ... in pijača! Pivo torej, v (lahko se tako izrazim) neomejenih količinah. All inclusive plus, bi lahko napisali v prospekt.

Še posloviva se od osebja in nekaterih akterjev, katerih imena bark pozna že od Maršalov dalje. Vsi najini sogovorniki so omenjali kakšnih pet ali šest (pomembnih) bark in sedaj so skoraj vse tukaj. No, ene ni več, Mala je izplula. Odprejo nama troje vrat in izplujeva v Davaški zaliv. Vetra ni, morje je kot olje in Mala dela krog za krogom pred marino. A-ja-ja-jaaah! Ko sem priključil avtopilotov pogon na računalnik sem zamenjal plus in minus. Saj to sta dva vijaka, vendar.

Dva vijaka v škatli na koncu polno nabasanega spojlerja. Pol urice Vesna vozi in potem vajeti v svoje roke spet vzame Raymarinko.

Treniram, kako izgledajo čolnički in FADi na radarju, če bo slučajno potrebno pluti ponoči. Zanimivo, ker ni vala so njihovi odboji jasni. Občasno je tako na radarju v miljo velikem krogu tudi po nekaj deset tarč. Očitno ni gužva samo v Manili. Presenetljivo, tudi kubični meter veliki stiroporasti FADi dajo jasen odziv. Lepo. Ampak, vseeno upam, da ne bo treba pluti ponoči...

Zaenkrat kaže, da ne. Sidrava se za otočkom Sigaboy. Nekje dve tretjini Davaškega zaliva sva danes premotorirala. Jutri pa novim zmagam naproti!

pretežni del vožnje po zalivu je bil pretepanje s takimi čolnički

sidrala sva se pred vasico otoka Mindanao oz. za otočkom Sigaboy

vsi t.i. trimarančki imajo neke prduljice za motor

pa še zadnji fantič, ki sem ga ujela pred nočjo - itak vsi malo zakrožijo okoli barke :)

19. november 2014, sreda

Sigaboy - Baculin

Ko petelinčki zapojejo, zapoje še naša veriga. Cikcakamo med čolnički, malo večjimi čolni, FADi in mrežami. Slednjih je kar nekaj, imajo pa vse svoje čuvaje, ki že na daleč mahajo in kažejo na oviro v vodi, če je morda midva nisva videla. Sicer je pa morje popolnoma mirno, vetra ni in se sramežljivo pojavi šele pri rtu Svete Augustine, ki ga obideva čisto od blizu, kar preko reefa (ki je na enem mestu globok 10 metrov in se to na guglovih kartah prav lepo vidi). Tako, pa sva spet v oceanu.

Od tu imava dvesto milj točno v tok in točno v veter. Če. Če morda ne držijo bajke in legende, ki jih razpredajo kruzerski ranocelniki ob tabornem ognju vsak večer v omami opojnih substanc. Po nekaterih teh mitih teče tik ob obali protitok. Je logično in fizikalno možno, torej ga grem iskat. In ga najdem. Res je tu! No, ni vedno in tudi kadar je, ni nujno v pravi smeri. Je pa že to, da nam ni konstantno nasproten, velik dosežek. Ob rtih ima seveda to slabo lastnost, da naredi ogromne stojne valove in potem nabijemo, da ni res. Na enem koncu je to mučenje trajalo kar pet ali šest milj. To, da sta nas v pravo smer potiskala dva in pol vozla ni bila prav velika uteha.

Do Cebuja imava okoli 400 milj. Če bova plula samo podnevi in še to tako, da začneva po drugi jutranji kavici in končava

sredi popoldneva, ko je najprijetneje roštiljirat, ne bova nikoli prišla. Za povrhu se nama morda skuha še tajfunček, dva modela ga predvidevata za čez en teden. Ok, sedaj je za to še prezgodaj, a vendar. Torej bova plula tudi ponoči. Kako bo to izgledalo, ne vem. Vidi se nič, osvetljeno ni nič, lune ni...

20. november 2014, četrtek

Baculin - Hinatuan Passage

Ponoči sva se umaknila na shipping lane, kjer nama je družbo delalo vsaj sedem ali osem ladij v eni noči. Toliko jih nisem videl skupaj že leta. Med njimi ena brez kakršnih koli luči, vendar dobro vidna na radarju in AIS. Cargo ship, 250 metrov v dolžino. In družbo nama je delal tudi tok. Ta nekaj milj od obale strumno teče proti jugu, proti nama. Lepo konstanten je tako po hitrosti, kot po smeri. Med krepke tri in štiri vozle ga je in Mala se proti severu prebija z nekaj več kot dvema vozlo. Če bi bilo to urico ali dve, ne pa celo noč! Ah, ja. Čisto vseeno bi bilo, če bi se sidrala in šla spat. V zadnjih dvanajstih urah sva naredila le 12 Nm. Tako na sredi morja se proti severu ne da pluti.

Se da pa ob obali. Tam je včasih tok nama v prid, včasih nama je nasproten in včasih ga ni. Jasno, časovno ga je daleč najmanj nama v prid in daleč največ nama v škodo. Čeprav se ta fenomen, ki je splošne narave, da pojasniti z osnovnošolsko aritmetiko, se je vseeno lepše zateči k nasvetom šabanov iz okolja tabornega ognja. Oni trdijo, da tok je in če tako pravijo, potem res je. Upanje vedno umira zadnje.

Ker plujeva tik ob obali, morava malo cikcakati med ribiči na heksapodnih čolnih, ki na satelitskem posnetku še najbolj spominjajo na velike pajke. Ribiči. Ponoči so neosvetljeni. Razen enega, malo večjega, ki si je omislil kar baterijo gasilskih (ali morda policijskih) luči, da je okoli njega vse bliskalo v vseh možnih barvah. Jih pa zato radar v okolici pol milje vidi tudi deset na enkrat. Mislil pa, da jih sredi noči ni, pojavili so se šele tik pred svitom. Tehnike lovljenja imajo različne in izvirne. Od običajnega trnkanja, do parangala razpetega med dvema čolnoma, ki se potem fajakata simo tamo po morju. Včasih imajo mreže položene, včasih se vozijo in ko zagledajo ribe, jih vržejo. Mreže namreč. In poleg v vodo popada še kakšnih deset možakarjev, po eden na vsakih 50 metrov mreže. Čemu, ostaja skrivnost.

Trikrat se ustaviva. Klepetava nič, z angleščino si ni kaj pomagati. Enkrat podariva fantu hladno pivo, dvakrat od njih kupiva, prvič hobotnico (ta roma direktno v zamrzovalnik) in drugič sipe (te romajo direktno na krožnike). Mljack. Sicer pa, Vesna v deželi, kjer revno ljudstvo živi v stalni LTE omami, brez težav sredi morja pridobi z neta vse potrebne recepte. You tube v HD. Zvok in slika, kot se šika! Kdo pa danes sploh še bere kuharske knjige?

ribiči skačejo v morje in očitno nekaj delajo z mrežo?

ribič je prišel žicati cigareto; ker le te nisva imela, je dobil pivo = veselje neizmerno!

strumno proti nama

orjaška sipa ... hotela sem dve taki za 100 pesov, pa se ni hotel glihati :)

so pa vsi zelo oblečeni in pokriti zaradi sonca; na soncu nabija vsaj 34C

nekateri se pred soncem skrivajo z dežnikom

najina kočerja

21. november 2014, petek

Hinatuan Passage - Limasawa Island

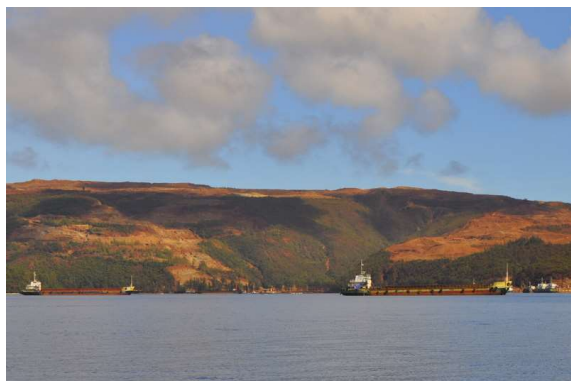
Noč sva preplula v bližini obale in čisto spodobno napredovala. Največ toka je bilo en vozle v nos in to je bil kar lep dosežek, če primerjam z včeraj ponoči. FADov na tem delu skoraj ni, ribičev pa tudi ne prav dosti. In ti, ki so, imajo v žepu baterijsko svetilko. Če si stalno na preži, se jim da izogniti. Kakšne četrte milje preden bi jih karkoli povozilo, malo posvetijo proti nevarnosti. Kakorkoli, srečno sva priplula do preliva Hinatuan in še bolj srečno skozi. Namesto v pilotu zagroženih 7 vozlov toka z vrtinci in stoječimi valovi, ga je bilo dober vozle in še to v smer, kot se za tok spodobi. In popolnoma mirno morje.

Že sam prehod, še bolj pa otočje Visayas, me zelo spominja na grške otoke, le da so tile lepi, poraščeni, oni v Mediteranu pa goli. Imajo pa skupno to, da jih je veliko, so različnih velikosti, zelo razčlenjeni in vsega nekaj (deset) milj narazen. Tukaj bi lahko jadral mesece, pa še ne bi vsega prejadral.

In ko smo že pri jadranju, končno lahko ugasneva motor in zajadrava s 3-4 Bf sprva bočnega, potem pol krmnega vetra.

Še tok nama pomaga in SOG je uro ali dve blizu 9 vozlov - konstantno. Morje je mirno, oceanskega vala ni. Med otoki smo z vseh strani varovani pred oceanom. Ja, ko sva zaplula v Hinatuan Passage, sva Tihi ocean dokončno zapustila. Lepo je bilo.

Sidrava se pred majhnim otokom z ribiško vasico, Limasawa po imenu, zakuriva roštilj in pojeva meso še iz Maršalov. Potem pa spat. Utrujen sem, res sem utrujen...

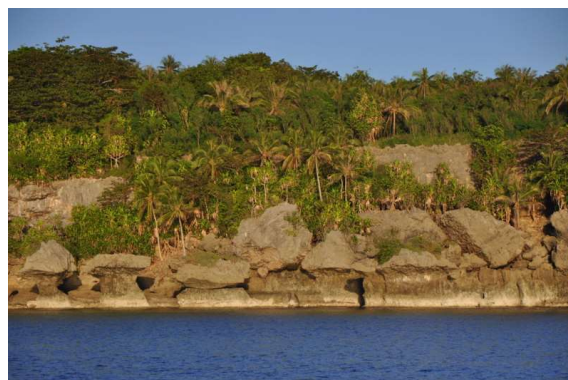
tudi rudnike imajo na tem koncu

ko takole dolgo pluješ, se običajno kaj dosti ne dogaja ... od torka zjutraj sva uspela narediti samo 350 milj zaradi nasprotnega toka

jaz pravim, da so delfini, cela jata jih je bila

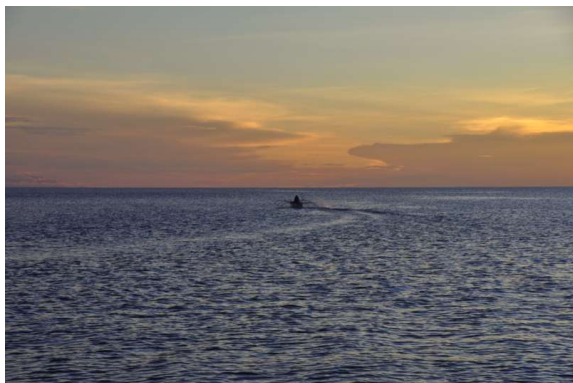
zanimiva obala

na obali je proti večeru zelo živahno

ribiča sta zraven naju položila mrežo; upam, da jo pobereta preden zjutraj izplujeva

še eden zadnjih ribičev pred nočjo

in za kočerjo po dolgem času spet roštilj

22. november 2014, sobota

Limasawa Island - Talong Island

Zaspiva. Ah, ja. Do cilja imava 72 milj. Že tako sva bila s časom na tankem ledu, sedaj pa... Ok, če bova slučajno imela srečo s tokom in žrtvovala kak liter nafte s tem ko bo motorček tekkel v malo višjih obratih, potem uspeva, sicer pa bo potrebno poiskati rezervno sidrišče. Vetra skoraj ni.

Sreča s tokom je opoteča, danes se je očitno opotekla nam v prid. Kar precej nama je pomagal, da sva se sidrala še podnevi v zavetrju otoka Talong, ki spada v otočje Camotes. Potem pa po hitrem postopku čolniček v vodo in na 20 minutno plovbo do condomiuma v izgradnji na sosednjem, večjem otoku. Roman, med jadralci poznan po projektu Horn 2k, sredi vasi na sami mivkasti plaži gradi hotelsko stanovanjski objekt z restavracijo in poslovnimi prostori. Nema da nema. No, sedaj še nema, bo pa v kakšnem letu že v polnem razcvetu.

Po vnaprejšnji telefonski najavi naju pričaka na obali in potem sledi klepet, pijačka in na koncu še odlična riba z žara. Zaupa nama, da je najprej dal postaviti žar, potem je pa nadaljeval z gradnjo ostalih objektov. Bravo! Vesna se zabava z lanom in Reyna-Helena, potomcema Romana in Lumi, jaz pa v glavnem klepetam s kapitanom - hoteljirjem. Dokler ni ura že noč in dokler se nad morjem ne začne bliskati. Gremo! Če nič drugega, z našim malim dingijem se ne bi dvajset minut bojeval z nevihto sredi črne noči. Vse se na koncu srečno razplete, reef je poplavljen in zato ploven, mooringe pa tudi zgrešiva s propelerjem.

otoček Bohol poznan po čokoladnih hribčkih, sedaj so večinoma zeleni; ustavljala se nisva, le spotoma od daleč pogledala

kar veliko hiš na enem reefu

na roštilju pečena riba je bila odlična

Romanova otroka

...in za večerjo riba s slovenskim šampanjcem (zadnji slovenski šampanjec iz skladišča Male)

23. november 2014, nedelja

Talong Island - Cebu

Spet bo vroč dan. Pokličem Romana in hitro se zmenimo za jutranjo kavico, če ju z Lumi pridingiram sem in tja. No, kavica se spontano spremeni v kuba libre (ali morda bolje, jamaica libre, rum je bil jamajški). Bil. Ni ga več. Kar je več kot odlično, naslednjič pred cariniki ne bo potrebno jecljati, da imava samo tri piksne piva in pol litra vina. Ko pa vsi vemo, da je drugače. Glavna tema klepeta je Romanov pogled na Horn (ki mene prav dosti niti ne zanima). In klepet bi še kar trajal, če se Lumi ne bi mudilo k maši. No, vsaj meni je tako izgledalo.

Lumi in Roman torej k maši, midva via Cebu. Še prej presondiram morje pred Romanovim hotelom. Idealno sidrišče, boljše od današnjega, pa še tik pred (bodočo) oštarijo. Osem metrov globine, mivka, zaščiten pred vetrovi iz vzhodnih kvadrantov, se bi glasil opis v pilotu. Ko naslednjič priplujem na Filipine in obiščem Romana, se definitivno sidram tukaj.

Pred Cebujem pokličem Reneja iz marine. Pa ga najprej sploh nič ne razumem, kasneje je nedosegljiv. Ok, potem pokličimo pa šefa Andrewa. Vse se zmeniva in čez nekaj minut naju pričakajo in privežejo na edini finger ponton v celi marini. Gosponski, lagano engleski. Ostali privezi so taki z mooringi, ki jih poznamo iz Sredozemlja (in jih ne srečamo skoraj nikjer drugje). Marina je na splošno precej vigi-vagi in neprimerno slabša od Samalske. Če ne bi bil električar po izobrazbi, si le težko predstavljam, da bi bila danes priključena na župco. Zato je pa črpalka nekaj posebnega. Sredi marine je postavljena s cevmi, ki so dovolj dolge, da dosežejo vse barke na pontonih. Super! Le cena priveza ni super. Najmanj za 10 dni je potrebno plačati, pa tudi če ostaneš manj časa. Da le ni vse tako hudo, naj dodam, da je cena za 10 dni nižja od cene za 1 dan v Izoli.

Po uspešnem privezu takoj malo naokrog. Samo čez cesto je potrebno, pa smo v svetu restavracij. Toliko izbire, kot jo je tu na sto metrih ne premore cela slovenska obala. Odločiva se za filipinsko kuhinjo in res odlično jeva. Tudi ambient in postrežba je v redu, če le ne bi za sosednjo mizo sedeli (pre)glasni Japonci. Še jutri in pojutrišnjem se lahko vrneva, da poskusiva vse jedi, ki naju zanimajo. Samo kaj, ko so poleg filipinske tudi druge restavracije vredne greha: tajska, korejska, japonska, kitajska (ta se imenuje Anton's in semkaj že zaradi pripadnosti morava zaviti) in še množica drugih, vključno z nekaj fastfudi in štanti na cesti. In pa francosko zajtrkovalnico imajo (sva kupila bagetko za jutri) ter dve italijanski piceriji (sem pa ne pojdeva, ne želim se spet zastrupiti!).

na koncu Talong otoka je lušno počivališče - vsaj tako zglada

na otoku San Francisco živijo trije moški slovinci

namesto kave in napolitank je stekel jamajški rum s coca colo ... takole pa fanta zgladata v finalu pitja ob desetih zjutraj

ko je ruma zmanjkalo, pelje Tone z dingijem na obalo Lumi in Romana

Lumi

stanovanjsko-hotelski kompleks, ki ga gradi Roman na tem otoku

24. november 2014, ponedelj

Cebu

Po opravkih. Jaz do moje cyber prijateljice May in Vesna v SM Cebu city mall po fasungo. Z May opravim na hitro, punca je blefirala in hotela prodati nekaj, kar ni imela. Ogromno mailov je šlo strumno skozi in šele ko sem najavil, da se v ponedeljek oglasim in pogledam robo, je začela jecljati. Danes ji ni preostalo drugega, kot da je priznala, da je hotela goljufati. No, ja.

Vesna ne opravi tako hitro. Pridružim se ji in skupaj za kosilo pojeva odojka na štantu v mallu. Odličen je bil, nafilan z lemmon grass preden se je začel vrteti. Del priprav na zahvalni dan. Filipinci so pametni. Če so jim že Amiji vsilili thanks given day, ga ne praznujejo tako, da jedo ptiče. Filipinska fešta je kraljeva in prinčevska.

Vroče je, res je vroče. Popoldan se ne da početi na soncu nič. Prav nič. Natočijo mi nafto (moj edini prispevek je bil, da sem odvil pokrov na tanku in odšpinciral v office plačat Malin zapitek. Pa sem bil popolnoma fuč. Le še za na pивce v kafič in na internet. Ko kasneje pomagam pretovoriti nekaj vreč hrane po pontonu (30 m v dolžino in potem meter v višino na

palubo) sem tako fuč, da še do kafiča s pivom ne zmorem. Vesni je lažje. Ona sicer precej dela in precej tovari. Ampak. Ona je v klimatiziranih prostorih (no, tudi ona je nosila 30 m v dolžino)!

Ko gre sonce počivat, se da končno dihat. Toliko se je shladilo, da zmoreva sprehod do restavracije. In na večerjo. Spet odlično jeva. Tokrat tajska hrana, odlični tom yum in polnjen ligenj (nekaj lahkega - polnjen s pujsom).

Uradniki pridejo na vrsto jutri. Manjana.

Sem pa danes dobil ženitno ponudbo. Črpalkar nastopa v dvojni vlogi. Are you married? me pobara, ko natoči in hodi proti officu. Ja, sem. How many wives? Ja, eno, koliko pa? Ough, only one? Ja, res samo eno (tako me po navadi dodatno sprašujejo, ko povem da imam samo enega otroka, za ženo je bilo pa to res prvič). Sir, you need another wife, sir, je postal zaupen. I can arrange, sir, no problem, sir. Da Vesno zamenjam (ona kombinacija z dodajanjem verjetno ne bi šla) z mlado Filipinko? Ja, če ne bo tečna. Samo kako naj pa to vem v naprej? Črpalkar bo itak zagotovil vse, dokler ne bo prepozno. Tako, kot je zagotavljala May...

marina na Cebuju

pontoni so polomljeni zaradi lanskega tajfuna ...

mestece zraven marine - grozno ljudi in ogromno trgovin, štantov s hrano ipd ... živahno ! a daleč od Manile !

bellavista hotel ? no, vsak ima svoje poglede na svet in okolico

25. november 2014, torek

Cebu - Maribojoc bay, Bohol

Ob osmih, ko se urad marine odpre, začnemo urejati papirje. Punca, ki je tam, nima pojma. Pa jo za intermezzo vprašam, koliko je prostora pod dvema velikima mostovoma, pod katerima bova plula. Ona ne ve, ve pa njen šef. Ga pokliče. To zna, jasno. Nekaj besed in ima takoj vprašanje zame. Kako je ime barki, temu sledi ali je monohull ali cat in ko smo pri LOA, jo imam dovolj. Direktno naj mi odgovori ali ve ali ne ve? Mene zanima kako visok je most. Šef marine ne ve, prizna. Če je ne bi prekinil, bi mi očitno postavljala še bolj butasta vprašanja, dokler ne bi obupal. Aziati... No, s polurno zamudo je v recepciji tudi teta, ki nas je sprejela. Pri računu se zaplete, ker je potrebno elektriko obračunati po porabi, pa ne vedo, kakšna številka je bila, ko smo prispeli. Po pol ure jih imam dovolj, pustim dva evra in smo zmenjeni. No, jaz mislim tako. Odvezani smo že, ko nekdo prileti z računom, da zdaj pa vedo, koliko smo porabili. Prav ziher se bom zato nazaj privezoval...

Spet poje motor in ob petih popoldan sva sidrana. Blato je in sidro na prvo žogo ne prime dobro. Pa ga pustiva, naj se poleže in pogrezne v blato, kasneje ga zategnem. Damo pa scope 1:7 in to bi moralo pri napovedanih 0 Bf biti dovolj. Se pa zna zvečer ali ponoči mimo pripeljati kakšna nevihtica z grmenjem. Atmosfera počasi postaja nestabilna, za jutri ponoči je preko Cebuja napovedan prehod tropske depresije, ki naj bi se nad Palawanom ojačala v tajfun. In čez slab teden je na vrsti še ena. Ah, ja. A še ne bo mira s tem?

Ladijski meni za danes napoveduje hobotnico v omaki. Mljack.

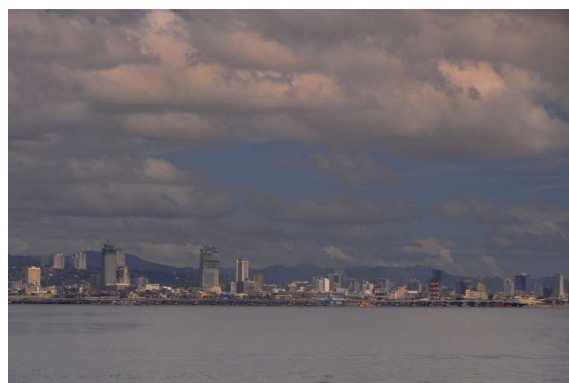
novi most, ki povezuje cebu z otočkom Mactan kjer sva bila midva v marini

ko sem vprašala taksista koliko let pa je star ta most, ker mu pravijo novi ... pa mi ni znal povedati, pa čeprav živi izključno ves čas samo na Cebuju

smeti so problem celega sveta; in verjamem, da je problem kam z njimi; ne razumem pa, kako jih ne moti živeti med smetmi?

..na drugem koncu pa visoke stolpnice, čistoča ... zelo velike razlike so

tako, pod prvim mostom sva uspela priti

pod drugim/starim mostom tudi ...

gosto naselje pod starim mostom

vsi pa lovijo še na tisti stari način ...

26. november 2014, sredo

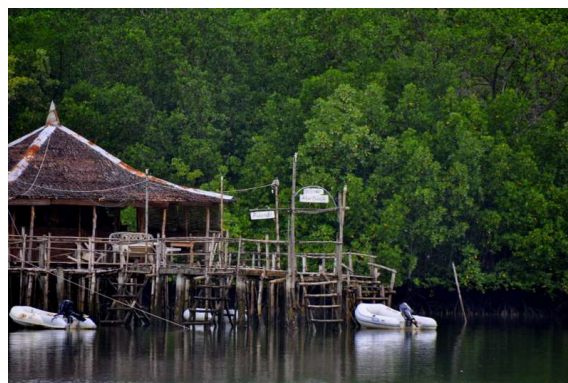
Maribojoc Bay, Bohol - Bonbonon Bay, Negros

Ko bi vsak dan bilo tako kot danes! Namesto 60 milj, sva naredila samo 50. Ostalo je prispevala mati narava in njeni morski tokovi. Še pred četrto sva sidrana v hurikanski luknji. Tako piše v pilotih. Upam, da bova tukaj lepo preživela prehod depresije nad našimi glavami danes ponoči. Še posebej, ker je za ta zaliv napovedanih 0 Bf. Ko bi bili vsi tajfuni taki! Sicer pa, sidrana sva na 6 m globine v blato in sidro - sploh ne drži! Očitno je blato premehko, podobno kot včeraj, in je potrebno malo počakati da sidro potone v ta mulj. Upam, da je samo to.

Na obali je kafič, torej se že splača zmontirati motorček na čolniček. Če. Če se nam ne bi spet obetal dež. Pral nas je zadnjih nekaj milj in pral nas bo očitno še celo noč. Tropske depresije pomenijo ogromno dežja. Pri vsej tej zadevi je veter najbolj odmevna zadeva, dež in z njim povezane poplave in plazovi pa na kopnem povzročijo največ škode in terjajo človeške žrtve. Voda, ne veter.

vsaj 40 jadrnic/katamaranov sva naštela v tem bonbonon zalivu pri otoku Negros

kafič ob obali, a ni se nama ljubilo montirati motorja na čoln in sva obvisela kar na barki

27. november 2014, četrtek

Bonbonon Bay, Negros

Queenie so jo poimenovali. Včeraj zvečer so javnost obvestili, da bomo lahko v našem zalivu ob petih zjutraj opazovali kristalno jasno nebo. Skozi Queenino oko. Najbolj ugoden občutek ne daje taka informacija, ni kaj. In definitivno ni najboljša popotnica za miren spanec. Kaj niso še včeraj trdili, da bo šla preko Cebuja?

Vendar. Celo noč je bilo mirno. Skoraj brez sapice. Torej v praksi preverim, kaj pomeni besedna zveza hurricane (ali cyclon ali typhoon) hole, ki se uporablja za izredno varne zalive. Res je luknja v vetru. Šele ob petih se je veter začel dvigovati in pričelo je deževati. In potem je deževalo malo bolj in še malo bolj in tako dalje do največjega možnega presežnika. Pere nas torej cel dan, šele popoldan je v redu. Če bi lovili vodo, bi lahko popolnoma napolnili (ne ravno majhne Maline) tanke. Pa je ne. Hladen (relativno) dan izkoristim za menjavo olja in filtrov v motorju in saildrivu. In spotoma polijem olje po tepihu. Samo za v smeti je še. Tepih namreč, olje je itak.

Ko dež poneha, preverim vreme. Queenie je mimo, veselo jo maha preko Sulu sea proti Palawanu. Ni šla ravno preko nas, nekaj minut severneje jo je vodila njena pot med Mikronezijo in Vietnamom. Je pa oblačno deževni krog širok 300 km in danes ponoči se naj bi torej zjasnilo. V Bonbonon Bayu. Ampak, midva tega tukaj ne bova preverjala, popoldan

dvigneva sidro in greva direkt po Queenienih stopinjah. Via Puerto Princesa.

Je pa Bonbonon Bay prvo sidrišče po Novi Zelandiji, kjer na sidru in bojah naštejemo preko 40 bark, od katerih jih je polovica živih. Tri kafiči služijo kot zbirališče kruzerjev in vsak ima enkrat tedensko happy hour food stand (ali po naše all you can eat buffet). Sinoči naju je dansko filipinski par (papa in mama po ustaljenih regulah) vabil, da gremo skupaj na večerjo. Pa se nama ni dalo dajati motor na dingija in potem med prehranjevanjem upati, da se ne ulije. Danes bi šla, če bi ostala tukaj dlje časa. Končno sidrišče, kjer se nekaj dogaja.

28. november 2014, petek

Bonbonon Bay, Negros - Puerto Princesa, Palawan

Boljšega trenutka za odhod si včeraj ne bi mogla izbrati. Zadnje kapljice so bile ravno mimo, ko sva dvignila sidro ob štirih popoldan in počasi se je začelo jasni. Noč je bila obsijana z luno in zvezdami. Queenie je bila preteklost.

In današnji dan je lep in sončen. Vetra je za 4 Bf, vendar je popolnoma krmni, kar pomeni, genovo na levo, genovo na desno, genovo na levo, genovo na desno, genovo na ... genovo zvij! In potem prede motorček. Šele opoldne se je morje toliko umirilo, da spet lahko jadramo s čistim krmnim vetrom. Pa ne dolgo, jakost vetra pade na trojko, smer ostaja točno 180 (imam na izbiro 180 port ali 180 starboard, kar želim).

Še ribičev in njihovih famoznih FAD ni nikjer, čeprav plujemo blizu naseljenih otokov na sredi Sulu sea. Niti ni signala mobilne telefonije. Hecno. Le velikih tovornih ladij je precej, verjetno prečkava eno izmed tranzitnih plovni poti. Srečala sva vsaj deset ali petnajst ladij. Samo te niso problematične, predvidljive so in dobro vidne tako na instrumentih, kot v naravi. Skratka, prav idilična plovba. Kot da Queenie sploh ni obstajala...

na sidrišču razpela mrežo in možakar s tolčenjem po vodi privablja ribe

Weissovi vsepovsod po svetu :)

tih deževen dan ...

toliko ribiških bark na kupu kot v tem zalivu, še nisem videla na Filipinih

29. november 2014, sobota

Puerto Princesa, Palawan

Celo pot sva imela idealni veter po jakosti s popolnoma neidealno smerjo. Štirica točno od zadaj. Pa malo motoriramo, malo motorsailamo in malo celo sailamo. No, vsaj vreme je bilo idealno in ob pol enih popoldan sva bojana pred Abonico Yacht Clubom v Puerto Princesi.

Takoj na obalo, Tadeja že čaka. Objamemo se, naročimo pивce in klepetamo, pa se vmeša Američan Brian. Slovenci? Moja prva posadka sta bili Slovenki, pove. In potem naniza še nekaj zelo koristnih informacij o Maleziji. Še bi klepetali, pa smo lačni. Tadeja nas vodi v najboljšo restavracijo v Puerto Princesi. Ok, ta se odpre šele čez dve uri, pa gremo v drugo najboljšo. Odličen ambient in čisto spodobna hrana. Vmes se ustavimo še na nekaj mestih in se pozanimamo za rentiča. Vsakič moramo povedati ceno našemu šoferju rikše. Zakaj le? Ko izstopimo, je jasno, zakaj. On nas s prijateljevim avtom vozi naokoli za enak denar, kot stane rentič. He, he, zanimivo.

Po malo zapletih, kako ob povratku splezati preko ograje zaprtega Yacht Cluba (ki ga rešimo s klicem na VHF 72) prileti punca izza šanka in pokaže zvonec nad vrati. A-ja-ja-jaaah! Pozna se, da smo popili kakšno flaško pивca (preveč), da tega sami nismo videli. S Tadejo se zmenimo za jutri ob osmih zjutraj, da se pomenimo na kakšen izlet bi šli skupaj z Richardom jutri. In potem midva še na eno pивce. Pa naju takoj ujame Giovanni. Slovenca? A sta vidva kaj v navezi z Iztokom, slovenskim oštirjem v Puerto Princesi? Selo! Selce! Selčice! Kar nekaj še klepetamo in na koncu ju s prijateljem peljeva na njuno barko. Vmes pa pridobiva nekaj informacij o sidriščih v okolici.

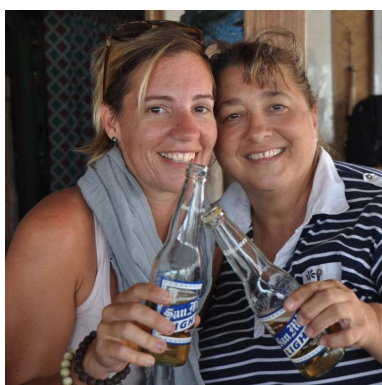
In, seveda, brez pogovora o Queenie tudi ne gre...

Puerto Princesa z morja

hiše na kolih tudi tukaj

s Tadejo se nisva videli že vrsto let in je bilo prav prijetno jo videti ponovno

vhod v oštarijo Badjao seafront je po brvi med mangrovi

prav lep kičast pogled iz oštarije ...

in za konec še zmrznjena pink margarita (jedla pa bananino srce s škampi - odlično !)

30. november 2014, nedelja

Puerto Princesa, Palawan

Jutro je tmurno in deževno. Nov ciklon se kuha nad Cebujem in posledice so tu. S planiranim izletom na Snake Island v Honda Bay tako ne bo nič. Morda jutri. Jaz se lotim službenih obveznosti, Vesna gre v mesto. Ob dvanajstih tudi mene deložirajo iz oštarije (iz elektrike, torej), ker imajo kosilo. Računalnik roma na barko, jaz pa v rikšo in v mesto. Pa ni bilo vse po planu. Rikše ni bilo nobene in po uri pešačenja sem končno pred mallom, kjer smo zmenjeni. Pa na kosilo. Tudi tu se zaplete. Oštarija nima piva, vendar ga lahko prinesemo s seboj. Če. Če bi ga imeli kje kupiti. Tadeja obleta vse bližnje trgovine, vendar uspeh izostane.

Potem pa turizem. Zapeljemo se na Baker's Hill, lep park z razgledom na Honda Bay. Nekaj ptic imajo v kletkah in vsaj zlati fazan me zelo impresionira. Najprej sem mislil, da je to rajska ptica, pa sem po branju table in ob pomoči strička gugla ugotovil, da gre za fazana. Kakorkoli, prečudovita ptica. Sledi ogled katedrale, ki je med mašo malo moten.

In nato na Bay Walk, filipinsko inačico rive. Lepo je urejeno s kar nekaj ponudbe hrane in pijače. Vesna se ogreje za jajca z zarodkom. Pa ji pogum uplahne, ko je treba ugrizniti v smrdljivi embrio in to častno vlogo prepusti filipinski turistki, ki z veseljem demonstrira, kako se večerja kurje zarodke. Jaz se raje skoncentriram na pivo. Tako poceni ga dolgo spet ne bom imel prilike piti.

Še prevoz domov, ki traja in traja. In traja. In ko končno pobaram taksista-motorikšarja, če sploh ve, kje je Abonico Yacht Club, izdahne, da ne. Zanimivo, ceno je pa znal postaviti, preden smo se odpeljali. Ok, Vesna na sedež, ki gleda nazaj, jaz na tistega z razgledom in gremo. levo, desno, naravnost in ko fant cinca in misli, da gremo narobe, pomaga le še go-go-go! In pridemo. Prepozno, barček je že zaprt. Ampak, vsaj prišli smo in nekdo je bil še živ, da je odprl vrata. Pijačko bomo pa pili manjana...

cesto zaprli in nanjo se je zgrnila množica ljudi in vzklikala: Jesus Crist tega pa res še nisem doživela !

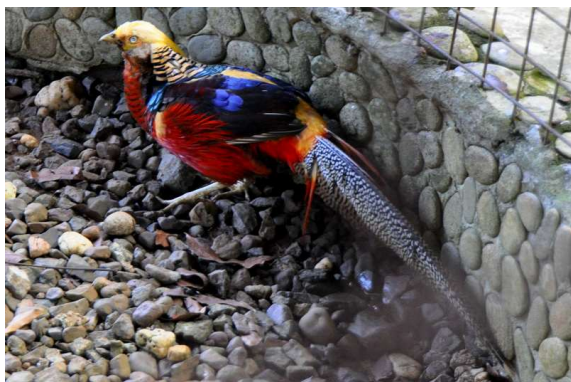
paradno oblečeni otroci so lepo plesali in igrali na instrumente

mlade deklice so imele vse urejeno frizuro, make up in nekatere tudi uhane

Bakers hill je zelo obiskana točka kjer je kar nekaj lokalov s prehrano in pijačo ter pekarna z dobrimi slaščicami in malo botaničnega vrta ter ptic

tako lepega ptiča/fazana še nisem videla

pogled z Bakers hilla na Honda bay

katedrala brezmadežnega spočetja je ena izmed znamenitosti v PP

žal smo prišli ravno v času maševanja; cerkev je renovirana in dokaj moderna

...in za mene dogodek dneva: kuhana jajca z zarodkom so prodajali ulični prodajalci na Bay walku

no, najprej sem bila pogumna in strumno kupila za 20p eno jajce in ga začela lupiti ...in pri tem tudi ostalo;

sem žensko, ki je ravnokar tudi sama kupila jajce, pregovorila, da je ugriznila v jajce - in takole zgleda, ko ga že malce poješ ...

...valjda jem ta jajca, saj sem Filipinka!